

8M: Per una jornada de lluita de les dones treballadores

written by Lluita Internacionalista | 8 de març de 2022

Que les dones treballadores som les més afectades quan arriba una crisi econòmica no és cap novetat. Però la pandèmia ho ha evidenciat encara més. Els governs capitalistes aprofiten la nostra situació de precarietat per fer-nos pagar aquesta crisi. El rol essencial de les nostres feines ens ha ubicat a la primera fila de la lluita contra la pandèmia però a costa de la nostra sobreexplotació. A més, la manca de socialització de les tasques de cures i domèstiques així com de polítiques públiques de conciliació familiar, ha fet encara més insuportable la situació. La destrucció de llocs de treball ha afectat sobretot a les persones amb menys ingressos, en la seva majoria dones, joves i migrants. A més a més, moltes companyes s'han vist obligades a conviure confinades amb el seu agressor –en molts casos llogant tan sols una habitació– davant sous insuficients, preus de lloguer exorbitants i una inflació cada vegada més alta.

A l'Estat espanyol les dones són el 54% entre les persones que van perdre la feina l'últim temps –xifra molt pitjor encara per a les dones trans– la bretxa salarial és de més del 20% i la de pensions arriba al 37%. Les polítiques del govern més progressista de la història –PSOE i UP– han rescatat a la gran empresa mitjançant els ERT0 o fent pagar a la població l'abusiva factura de la llum a Endesa. Lluny de complir amb les promeses de derogació de les reformes laborals, acaben de revalidar de la mà de Yolanda Díaz la legislació laboral precaritzadora que va liquidar moltes conquestes de la classe treballadora. Aquesta vegada sota la vergonyosa imatge d'acord entre els sindicats majoritaris (CCOO i UGT) i la patronal. L'acomiadament lliure i barat, la no recuperació dels salaris de tramitació, la temporalitat, les ETT i la potestat empresarial per als tancaments, continuaran. No és casualitat

que l'FMI hagi aplaudit aquesta reforma. Per això les treballadores hem d'estar al capdavant de la lluita per la derogació real de les reformes laborals i fer d'aquest 8 de març una jornada de lluita i denúncia en aquest sentit. També contra la llei d'estrangeria que és l'altra cara de les reformes laborals, la seva pitjor cara, que condemna a milers de companyes a la irregularitat per treure més guanys i dividir-nos com a classe. Prou mentides: derogació real de les reformes laborals i la llei d'estrangeria. Regularització ja!

Amb la lluita vam aconseguir el dret a l'avortament. Però les dificultats en el moment d'exercir aquest dret són moltes, particularment per a les menors d'edat o les dones i persones gestants sense targeta sanitària. A més, l'accés desigual a la sanitat pública per territori ho complica encara més. Ni a Madrid, ni a Extremadura, ni a Castella la Manxa, ni a Múrcia, es van practicar avortaments en centres públics durant l'any 2020. I en dotze províncies no s'han notificat avortaments, tampoc en centres privats, durant els últims cinc anys. A Catalunya, gairebé la meitat dels professionals als centres públics són objectors de consciència i al voltant del 18% de les persones que decideixen avortar paguen la seva factura anant directament a una clínica privada.

A més a més augmenta la presència de grups fonamentalistes que, a escala internacional, assetgen a les portes de les clíniques que a les dones que decideixin interrompre l'embaràs. Exigim avortament lliure, gratuït, universal i una sanitat 100% pública i amb perspectiva de gènere.

L'altra cara d'aquesta vulneració de drets són els milers d'euros públics que es continuen destinant a l'Església mitjançant l'escola concertada, l'exempció d'impostos, la casella de l'IRPF o, tal com s'ha vist ara, amb una llarga llista d'immobles immatriculats. Els governs s'omplen la boca de feminisme, però continuen mantenint els privilegis a aquesta institució reaccionària, misògina i LGBT-fòbica. S'ha de derogar el Concordat franquista del 78. Exigim la separació

real de l'Església i de l'Estat.

Rebutgem els intents de cooptació i institucionalització de la nostra lluita mitjançant els ministeris, ajuntaments i conselleries. És al carrer on les dones vam aconseguir al llarg de la història els nostres drets, molt lluny de la utopia de les que ens volen fer creure que, pel fet que hi hagi més dones a les institucions o per complir amb una quota de participació, se solucionaran els nostres problemes. La nostra lluita no és per càrrecs a les institucions o la direcció de les empreses. Ni Ayuso ni Merkel són els nostres exemples, elles són responsables i reproductores de la nostra explotació i opressió. Les nostres referències són les *kellys* que lluiten contra la precarietat laboral, les treballadores del Servei d'Atenció a Domicili (SAD) que lluiten contra la privatització i externalització del servei, les treballadores de Betevé (televisió pública de Barcelona) que s'organitzen contra els acomiadaments o les companyes migrades que lluiten per la regularització. També són exemple les dones que arreu del món s'aixequen pels seus drets, com ho fan les dones afganeses que van resistir l'ocupació imperialista i ara fan front als talibans, les palestines que lluiten contra l'ocupació sionista o les colombianes que acaben d'aconseguir la despenalització de l'avortament.

Més que mai cal un moviment feminista de classe i internacionalista. Aquest 8M ha de ser una oportunitat per tal que les feministes arreu del món mostrem la nostra solidaritat amb les dones i el poble d'Ucraïna i denunciar l'agressió militar russa. Rebutgem la intervenció criminal de l'imperialisme rus, així com ens oposem a la intervenció imperialista de l'OTAN o dels Estats Units. Tots es mouen pels seus interessos capitalistes. Estem amb la resistència del poble ucraïnès i defensem el seu dret a la lliure autodeterminació!

Construïm un moviment feminista que ens posi a les treballadores a l'avantguarda de la lluita contra el

capitalisme. Un moviment independent dels governs, que construeixi el seu pla de lluita d'acord amb les nostres necessitats i les nostres forces i no segons l'aritmètica electoral o l'extorsió reformista del mal menor. La llei d'estrangeria, la llei mordassa o la no derogació de les reformes laborals són les polítiques que alimenten a VOX. Als fonamentalistes, reaccionaris i antidrets se'ls atura amb decisió, contundència i avançant amb les nostres reivindicacions de fons. Cal trencar amb les ideologies que ens volen imposar un rol passiu i conciliador com a dones. Estem fartes, tenim molta ràbia. I ens sobren els motius.

Fem una crida a les organitzacions feministes, als sindicats alternatius, als comitès dels barris que van tenir un rol clau a les històriques vagues feministes, a les assemblees d'estudiants, a convocar assemblees als centres de treball, als barris i a les universitats per fer del 8M una altra jornada històrica de lluita als carrers. Una jornada massiva, de classe i combativa.

Els orígens de classe del 8 de març

Un 8 de març de 1857 la lluita de les obreres tèxtils de Nova York omplia els carrers per exigir igualtat salarial. La resposta va ser una brutal repressió policial que va acabar amb la vida de moltes treballadores. Aquest fet va ser un desencadenant per convertir aquesta data en una jornada de lluita de les dones treballadores. El 1910, en el marc també de la lluita pel sufragi femení, la Segona Conferència Internacional de les Dones Treballadores impulsada per la II Internacional va establir, a proposta de Clara Zetkin, el Dia Internacional de les Dones Treballadores en el mes de març. Es va fer amb la perspectiva de denunciar l'explotació i opressió envers les dones. El 1911, també a Nova York, 146 treballadores de Triangle Shirtwaist van morir cremades dins la fàbrica després que els patrons haguessin bloquejat tots els accessos. En la seva majoria eren dones joves i migrants.

Uns anys després, el 23 de febrer de 1917 –8 de març segons el nostre calendari–, 120 mil obreres del tèxtil es declaren en vaga, va ser l'inici de la primera revolució obrera triomfant. Amb el primer govern soviètic, Alexandra Kollontai establirà específicament el 8 de març com el Dia de la Dona Treballadora.

Sense dubtes, l'origen del 8 de març té un caràcter combatiu, obrer i internacionalista, molt lluny de tots els intents de revisar-lo i transformar-lo en una jornada festiva de "totes les dones" sense distingir entre explotadores i explotades. És la nostra responsabilitat defensar l'origen històric del 8 de març i continuar construint el camí de totes aquelles que van entendre la lluita feminista com a part de la lluita de classes i per tant inseparable de la lluita contra el sistema capitalista. I així, com que és impensable acabar amb el patriarcat sense acabar amb el capitalisme, no és possible acabar amb el capitalisme sense el protagonisme de les dones treballadores. Com deia Rosa Luxemburg: "Per un món on siguem socialment iguals, humanament diferents i totalment lliures".